יום ג', כ"ח במנחם אב תשס"ו (22 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הפסיפס של הרצל [המשך המאמר מאתמול]**...**

"אין אני יכול לשער", כתב, "את המראה והצורות שהעניין יקבל. האם תהיה זו הפקעה מכוח מהפכה מלמטה? האם תהיה זו החרמה מכוח ריאקציה מלמעלה? האם יגרשונו? האם ירצחונו? אני משער את כל הצורות הללו ביחד ועוד אחרות". ועל כך הוסיף גם במכתביו: "אין אני מספסר באסון, אבל הוא יבוא גם על היהודים ההונגרים בצורה ברוטלית, ויותר שיאחר לבוא יותר יהא חמור. יותר שיתחזקו [היהודים] יותר פראית תהא צורתו. אין הצלה מפניו".

האסון אכן התרחש בדיוק כפי שחזה אותו הרצל. וגם הבית הלאומי קם. מאוחר מדיי השתכנעו היהודים והעולם כולו כי ללא מדינה ריבונית לא יוכל העם היהודי לשרוד. למרבה הצער, המדינה קמה רק לאחר השואה, וממילא לא עלה בידה לקיים את ייעודה הבסיסי - להעניק הגנה ליהודים ולמנוע אסונות נוראים כל כך.

אכן, **הבית הלאומי קם**, אך חזונו של הרצל כי עם הקמתו יקיץ הקץ על האנטישמיות נכזב. גם ב-58 השנים שחלפו מאז הכרזת העצמאות הוסיפו גלים של אנטישמיות לפקוד את העולם; החמור והמסוכן שבהם אף טרם חלף. הרצל האמין, כאמור, שהבטחת הייצוג הלאומי לקולקטיב היהודי תאפשר לפרט היהודי שנשאר בנכר לזכות בחיי שלווה; בפועל **התרחש ההפך** מזה. לאחר הקמתה הייתה המדינה למוקד של שנאה ואיום מתמיד. תחילה, הופנתה כלפיה שנאתו של העולם הערבי המקיף אותה מכל עבריה, עולם אשר סירב להשלים עם קיומה, ולאחר מכן גם השנאה האנטישמית הישנה, שהרימה שוב את ראשה המכוער בכל רחבי תבל במסווה של אנטי־ישראליות. הדמוניזציה שממנה סובלת היום מדינת ישראל - הצגתה כמכשול העיקרי לשלום העולם וכמדינה נאצית הדורסת את זכויות האדם ברגל גסה - היא אותה דמוניזציה עצמה שממנה סבלו היהודים בעבר כיחידים וכעם. אפילו כינויי הגנאי לא השתנו. ומאחר שהיהודים החיים מחוץ לישראל מזוהים, ברצונם או שלא ברצונם, עם הקולקטיב היהודי, והיות שקל יותר, כמובן, לפגוע בפרט היהודי המתגורר אי שם באירופה מאשר במדינה ריבונית, העירו התקפות הטרור הקשות של השנים האחרונות את שדי האנטישמיות הרדומים והביאו לגל אלימות קשה כלפי יהודים וכלפי רכושם ומוסדותיהם - בעיקר בתי כנסת ובתי קברות - בכל רחבי העולם, ובעיקר ביבשת שכבר ביקשה לכלותם.

הפורענות הנוכחית מוכיחה כי אנטי־ציונות ואנטישמיות הן שני צדדים של אותו מטבע. עבור העולם כולו, היהודים הם ישראל וישראל היא היהודים. משום כך, נדרש היום כל יהודי החי מחוץ לגבולות ישראל להחליט מה יחסו אל המדינה - האם הוא תומך בה או מתנגד למעשיה; אך להיות סתם אדיש כלפיה - זאת לא יניחו לו לעולם.

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', כ"ח במנחם אב תשס"ו (22 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מדוע לא התגשם חזונו של הרצל בעניין האנטישמיות? כיצד ייתכן ששנאת היהודים מוסיפה לבעור בעוז גם לאחר הקמת המדינה? אולי משום שהרצל התעלם מאופייה הייחודי של האנטישמיות, מן העובדה שלאורך ההיסטוריה הארוכה שלה היא תקפה תמיד את בסיס הזהות היהודית בכל דור ודור ... [בע"ה, יבוא ההמשך...]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל